

finder vi paa pag. 47, at der i Oversigten over Statens Udgifter, efter at disse er opregnede, staar: „hvori fragaar Bispetien- dernes Overskud“, med andre Ord. Kommissionen har taget den skarpest mulige Afstand fra at gøre disse til selvfølgelige Statsmidler. Desuden findes der til selve Lovforslagets § 32 en absolut Tagen Afstand fra Kirkeministerens Udtalelse.

Værst forekommer det mig, at Statskirkevæsenet er kommet frem i §§ 63 og 64. I § 63 staar, at „en Tjenestemand kan kun have Beskæftigelse udenfor Stats- tjenesten“, og i § 64 staar der: „Ingen Tjenestemand kan, saa længe han staar i Statens Tjeneste o. s. v.“. Disse Udtryk er en Haan mod vor Folkekirke og maa absolut ændres til „Folkekirkens Tjeneste“ eller „Folkekirketjenesten“. Jeg skal villig indrømme, at vor nuværende Kirke sidder i ukristelig Statskirkevæsen til op over Ørene, men vor Grundlov gav os i 1849 en Folkekirke i Stedet for en Statskirke. Den vedkendte sig Religionsfrihedens Princip. Vi maa derfor have et Øje paa hver Finger, at dette Princip ikke knægtes af tomt Statskirkevæsen.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): I Bemærkningerne til Lønningskommissionens Forslag staar der en Udtalelse om, at i de Kommuner, hvor Højtidsofferet er afløst paa Grundlag af Skatteindtægten, er Afløsningssummen i de sidste Aar steget uforholdsmæssig stærkt. Man foreslaar derfor en Omregulering af dette Forhold paa Grundlag af Folketallet, regnet med Indtægten for de sidste 5 Aar. At Afløsningssummen er steget meget stærkt i de sidste Aar, er rigtigt. Jeg skal blot anføre, at i en By som Slagelse var Afløsningssummen i 1905—06 50 Øre pr. Indbygger, i 1915—16 var den steget til 66 Øre og i 1919—20 til 1,33 Kr. Hvis man nu skal foretage denne Omregulering paa Grundlag af de sidste 5 Aar, vil det betyde, at de Kommuner, som har afløst Højtidsofferet paa Grundlag af Skatteindtægten, kommer til at svare et langt større Beløb end de Kommuner, der har afløst det paa Grundlag af Folketallet. Medens jeg finder det meget naturligt, at man kommer til en Omregulering og er glad ved, at Kommissionen og ogsaa Ministeren har taget dette Spørgsmaal op, vil jeg meget henstille til Overvejelse, at man, hvis man skal foretage Omregulering paa dette Grundlag, i alt Fald tager en længere Aarrække, mindst 10 Aar, og da udskyder

de 2 højeste og 2 laveste Aar eller muligvis finder en anden Maade, hvorpaa det Beløb, man senere kommer til at betale, bedre kommer til at svare til de Forhold, der var gældende paa det Tidspunkt, da Afløsningen fandt Sted.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ligning paa Menighederne har Opfattelsen hos de foregaaende ærede Talere været ensartet, og jeg er ogsaa ganske enig med Forslaget deri, at naar der skal betales denne Sum til Præsterne udover det Beløb, man raader over paa anden Maade, er det ganske naturligt, at det bliver lagt over paa Menigheden. Derimod forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa det foreslaas ordnet, ikke er ganske tilfredsstillende. For det første er jeg ikke ganske klar over, hvad man forstaar ved „virkelig Indtægt“ i § 38. Der staar nemlig: „Det samlede Beløb for den virkelige Indtægt, hvorefter den personlige Kommuneskat beregnes“. Men det Beløb, som Skatten beregnes efter, er i de fleste Tilfælde ikke den virkelige Indtægt. En Mand med en Indtægt af 3 000 Kr. svarer kun Skat af 2 500 Kr., medens en Mand med 8 000 Kr.s Indtægt rimeligvis vil komme til at svare Skat af 10 000 Kr. Men da der andre Steder i Paragraffen staar, at Ligningen skal foregaa paa samme Grundlag som Ligningen til de kommunale Skatter, tør jeg formode, at Ligningen skal foretages efter Skatteindtægten og ikke efter den virkelige Indtægt. Jeg synes ikke, det er ganske klart, saaledes som Paragraffen er affattet.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Ligningen skal foregaa, forekommer det mig, at Flertallet i Kommissionen har truffet det rette, naar den har sagt, at det burde være Menighedsraadet, der foretog denne Ligning og foretog denne Optrækning. Jeg beklager, at den højtærede Minister her har fulgt Mindretallet. Der er Omraader, hvor man fra Ministeriets Side ser med Velvillie paa Kommunerne, og det synes særlig at være i de Tilfælde, hvor man vil give dem forøget Arbejde. Det vil betyde stærkt forøget Arbejde, hvis dette Arbejde lægges over paa Kommunerne. Det forekommer mig endvidere næsten at være uigennemførligt, saaledes som § 38 er affattet. Der staar nemlig der: „Naar Stiftsøvrigheden har modtaget disse Oplysninger fra samtlige Kommuner i Stiftet, gør den Indberetning til Kirke- ministeriet om de paagældende Beløbs Størrelse, og paa Grundlag af de fra samtlige Stiftsøvrigheder modtagne Oplysninger